

Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ.

(ἀληθής ιστορία.)

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Τουρκία κατηγοροῦνται τὴν σήμερον διὰ τὴν εἰς αὐτὰς ὑπάρχουσαν ληστείαν· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μᾶλλον πολιτισμένας χώρας τοῦ κόσμου μέχρι προχθὲς ὁ ταξιδιωτῆς δὲν εἶχε πολλὴν ἀσφάλειαν ἐξ αἰτίας τῶν ληστῶν. Οὕτω π. χ. εἰς τὴν Βαυαρίαν μέχρι τοῦ 1819, ὅτε συνέβη καὶ τὸ ὅποιον θὰ διηγηθῶμεν ἀνέκδοτον, αἱ ληστεῖαι καὶ οἱ φόνοι εἰς τὰ ὄρη ἦσαν ὄχι σπάνια πράγματα.

Εἰς τὴν ἐποχὴν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ λόγος, ξυλοκόπος τις ἔκατοικεσε μετὰ τὴν οἰκογένειάν τε εἰς ἓν δάσος, τὸ ὅποιον ἔκειτο μεταξὺ τῶν Βαυαρικῶν Ἀλπεων, ἐν μίλιον περίπου μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως Βεῖλχέιμ. Συνίστατο δὲ ἡ οἰκογένεια αὕτη ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς καὶ τριῶν τέκνων, τὸ πρεσβύτερον τῶν ὁποίων ἦτο κόρη δεκαεπτὰ ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὠραία, γενναία καὶ ἀπο φασιστικῆ.

— Δὲν φοβεῖσαι μένουσα μόνη εἰς τοῦτο τὸ ἐξοχικὸν σπήτι, εἰς τοῦτον τὸν κλεφτότοπον; ἤρωτησεν ὁ πατὴρ τὴν Αἰκατερίνην, τὴν πρωτὰν τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τὴν ἀδελφὴν καὶ τὰ δύο ἄλλα παιδιὰ του.

— Νὰ φοβηθῶ; ἀπεκρίθη ἡ γενναία κόρη, γελῶσα. Ἐπάνω κρέματα τὸ δίκανον τουφέκι σου.

— Πρόσεξε, Αἰκατερίνη, — εἶπεν ὁ πατὴρ, — εἶναι γεμάτον μετὰ σφαίραν!

— Τόσον τὸ καλλίτερον, — εἶπεν ἡ νέα. Ὁ πιστὸς Σουλτάνος μας προσέτι εἶναι μαζὺ μου, ἐνοοῦσα τὸν σκύλον των, καὶ αὐτὸς γνωρίζει πῶς νὰ φερθῆ ὅταν ᾖ ἀνάγκη. Ἐγὼ θὰ ἀμπαρώσω καλῶς τὰς κάτω θύρας καὶ τὰ παράθυρα καὶ θὰ καθήσω εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἐπάνω δωμάτια. Ἐκτὸς τούτου, σήμερον εἶναι Χριστούγεννα, καὶ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου μας, κανεὶς βεβαίως δὲν θὰ

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, — εἶπεν ὁ πατὴρ, — ὅστις σκοπεύει νὰ κλέψῃ δὲν λογαριάζει τὰ τοιαῦτα.

— Πηγαίνετε, καὶ ὁ Θεὸς μαζὺ σας, — εἶπεν ἡ κόρη, — κλείουσα τὴν ἔξω θύραν, καὶ ἀμπαρώσασα ἔπειτα αὐτὴν καλῶς ἔσωθεν· τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ εἰς τὰς ἄλλας θύρας καὶ παράθυρα τοῦ ἰσογείου, ἔπειτα ἐπῆγεν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φαγητὸν διὰ τὸ γεῦμα. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τῆς φωτιᾶς, ἀνέβη εἰς τὸ ἀνώγειον λαβοῦσα μαζὺ τῆς καὶ ἄλλην τὴν πυρίτιδα καὶ τὰς σφαίρας, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ πατὴρ τῆς εἰς ἓν κουτίον, καὶ ἐκάθησεν εἰς ἓν παράθυρον, ἀναγινώσκουσα τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Ἐξῶθεν δὲ ἦσαν σκεπασμένα μετὰ χιόνα τὸ δὲ φύχος ἦτο δριμύ καὶ διαπεραστικόν· καὶ τοῦτο ἔκα-

με τὴν Αἰκατερίνην νὰ συλλογίζηται περὶ τῶν πτωχῶν, οἱ ὅποιοι ἐστεροῦντο ὄχι μόνον φωτιᾶς διὰ νὰ θερμανθῶν, ἀλλὰ καὶ ἄρτου, διὰ νὰ καταπαύσουν τὴν πείνάν των.

Ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο εἰς τοὺς συλλογισμοὺς τῆς τούτους, βλέπει ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ ἀπέναντι δάσους γέροντα τρέμοντα, στηριζόμενον εἰς τὴν ῥάβδον του, καὶ μόλις δυνάμενον νὰ περιπατῆ ἐξ αἰτίας τοῦ φύχους. Τὰ κατάλευκα μαλλία τε ἐκάλυπτον σχεδὸν ὄλον του τὸ πρόσωπον καὶ ὄλη του ἡ θεωρία ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν τῆς καλοκάγαθης Αἰκατερίνης. Ὅθεν ὅταν ὁ γέρον ἐκρυσσε τὴν θύραν, αὐτὴ ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἤθελεν.

— Ἀχ! τέκνον μου, — ἐφώναξεν ὁ γέρον, — εἶμαι παγωμένος ἀπὸ τὸ φύχος καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ζεσταθῶ ὀλίγον εἰς τὴν θερμάστραν σας, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνω. Εἶμαι διὰ τὴν πόλιν, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ προχωρήσω περισσότερο ἐξ αἰτίας τοῦ φύχους καὶ τῆς πείνης, διότι, δὲν ἔβαλα στὸ στόμα μου τίποτε σήμερον.

Συκινηθεῖσα ἐκ τῆς ὄψεως καὶ τῶν λόγων τοῦ γέροντος ἡ τρυφερὰ Αἰκατερίνη, κατέβη, ἤνοιξε τὴν ἀδύθυρον καὶ ὠδήγησε τὸν γέροντα εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Κάθησε πλησίον τῆς θερμάστρας, — εἶπεν δάσασα εἰς αὐτὸν ἐν κάθισμα, — καὶ ἐγὼ θὰ κάμω ὀλίγον καφφέ διὰ νὰ ζεσταθῆς. Ἡμεῖς πίνομεν καφφέ μόνον τὴν Κυριακὴν καὶ τὰς ἑορτάς, ἀλλὰ πρὸς χάριν σου θὰ κάμω.

Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζε τὸν καφφέ οἱ γρυλισμοὶ τοῦ Σουλτάνου, ὅστις ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ὁ γέρον ἦτον ἀνήσυχος καὶ ἔμενε πλησίον τῆς, τῆς ἔκαμον νὰ ὑποπτεῖται ὅτι κατὰ τι ἔτρεχε μετὰ τὸν γέροντα ἐκεῖνον. Ὅθεν ἀφήσασα τὸν καφφέ ἐπὶ τῆς θερμάστρας ἀνέβη ἐπάνω διὰ νὰ σκεφθῆ τί ἔμελλε νὰ πράξῃ. Ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀμχανίαν ταύτην, παρετήρησε διὰ τινος χαραμάδας ἐπὶ τοῦ πατώματος ὅτι ὁ φαινόμενος γέρον ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον ἔβλεπε πρὸς τὸ δάσος, καὶ ἀφοῦ ἀφῆρεσε τὸ προσωπεῖόν του καὶ ἐφάνη ὁποῖος κακοῦργος ἦτο, ἐκίνησε τὸ μανδύλιόν του ὡς νὰ ἐπροσκάλει τινὰ, ἔπειτα δὲ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του μάχαιραν καὶ τὴν ἐξέταξεν, ἐάν ἦτο κοπερά. (ἀκολουθεῖ.)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἡ ἀνθρωπότης ἀγαπᾷ παράδοξα νὰ βλέπῃ,
τὸ ἔκτακτον, τὸ θαυμαστὸν καταπολλὰ τὴν τέρπει,
τὴν θέλγει τὸ παράξενον, τὴν τέρπουσιν οἱ μῦθοι,